

Jeg har den Overbeviſning, at, derſom Folkethinget vilde indrømme, at der bliver anlagt Sag mod en Rigsdagsmand for Udtalelſer mod et ſaadant Preſſeorgan, derſom Folkethinget alſaa vilde indrømme en ſaadan Anklages Berettigelse og udlevere, ſom man kalder det, Folkethingetsmanden, vilde det begaa et ſtort Misgreb og i høi Grad ſtade denne Inſtitution, Folkethinget, efterſom dets Sammenſætning nu er; thi ſaa kan man være overbevist om, at der vilde komme endnu mange flere Tilfælde af ſamme Art ſom det her foreliggende, og ſaa vilde Folkethingets Medlemmer efterhaanden kunne blive kjede af at udtale deres virkelige Mening om Ting, der forekom dem ubillige. Man kunde maatte ſige, at det er underligt nok, naar man har en ſaadan Mening om et Blad, ſom jeg har, at ſaa ikke jeg og Andre, der dele min Anſkuelse, have jagſøgt Bladet for dets Udtalelſer. Men hvad mig angaar, er jeg bleven kjed af det; det koſtede i ſin Tid, da jeg tog Notits af ſaadanne Bladſtriverier, i Almindelighed 60 Rdl., og ſaa havde man den Værgrelſe et Aar eller halvandet efter at ſtulle læſe de ſamme Løgne og Inſtinationer igjen, ſaa jeg for mit Vedkommende finder det ganſte naturligt, at man foragter diſſe Udtalelſer og lader være at jagſøge ſaadanne Blade. Jeg vil endnu bemærke en Ting. Det er beklageligt, at der ikke er kommen en Lovbeſtemmelse, ſom ſaſtſætter Straf for Forhaanelse af Rigsdagen og dennes enkelte Thing. Men det er ikke min Skyld, thi jeg har ogſaa i ſin Tid gjort Forſlag i ſaa Henſeende. At det kunde være høiſt nødvendigt, forekommer det mig netop, at de nuværende Tider viſe. Jeg vil endnu ſige en Ting, og det er, at naar en Mand ved ſaadanne Striverier, ved ſine Angiverier, ſom Tilfælde er i dette Blad „Sjællandsposten“, kan foranledige, at en Medborger bliver forulempet, bliver underkaſtet Forhør, og at mange andre Medborgere blive underkaſtede Forhør, og ſaa Vedkommende ikke kan faae nogenſomhelſt Opreiſning i ſaa Henſeende — ſaavidt jeg erindrer, har den ærede Juſtitsminiſter udtalt, at det maatte blive en privat Sag, om de, der ſaaledes bleve forulempede, kunde faae Opreiſning eller ikke; der kunde ikke fra det Offentlige Side gjøres Noget i Anledning af ſaadanne ſalſke Anklager —, forekommer det mig, at

man her i Thinget aldeles ikke ſtulde beſtjæftige ſig videre med den Klage uden forſaaavidt man vil gjøre det, ſom jeg omtalte før: tage Initiativet til at faae et Lovforſlag frem, ſom kunde ſætte ſaadanne impertinente Folk paa deres rette Plads. Det var kun dette Par Bemærkninger; jeg vilde tillade mig i Anledning af denne Sag. Ved de tidligere Leiligheder, hvor der har været Tale om Udlevering af Rigsdagsmænd, var jo Anledningen af ganſte anden Slags, og det var efter min Mening et andet Slags Folk end den, der klager ved denne Leilighed, ſom man kunde tage mere Henſyn til; men i dette Tilfælde forekommer det mig, at man ikke kan drage nogen Analogi fra tidligere Tilfælde paa Grund af Klagerens Beſtaffenhed.

Formanden (Berg): Jeg ſkal dog i Anledning af Ytringer af det ærede Medlem bemærke, at Andrageren er i ſin fulde grundlovsmæssige Ret ſom Borger, naar han begjærer det omhandlede Samtykke; det ærede Medlem brugte for ſtærke Udtryk for at udtale ſin Misbilligelse af et ſaadant fra den Paagjældendes Standpunkt berettiget Skridt.

Dahl: Jeg hører ikke til „Sjællandspostens“ Læsere, og jeg kan derfor ikke af egen Erfaring udtale mig om den Mand, ſom raader i dette Blad; men ſelv om man turde stole paa Udtalelſer, ſom i ſaa Henſeende ere fremkomne fra Andre, vil jeg dog anſe det for rigtigt, at den Tilladelse, ſom Bladets Redaktør har ſøgt om, bliver given. Naar et Andragende ſom det foreliggende er blevet ſendt til Thinget, kan Beſværingen enten være grundløs, og da er der ikke Fare for Andre end for Andrageren ſelv, om den tages til Følge, eller den kan være mere eller mindre grundet, og da anſer jeg det kun for ſimpel Retſædighed, at Tilladelsen gives. I de mangfoldige Andragender af det forſkjelligſte Indhold, ſom ſendes Thinget, er der ikke ſaa af en temmelig underordnet Betydning; men de blive dog alle behandlede baade af vedkommende Udvalg og her i Salen med ſtor Omhu og Henſynſfuldhed. Her dreier det ſig om en Gressag af ſtørſte Betydning for Andrageren, og jeg ſer ikke Andet, end at Forpligtelſen til at tage ſig af et ſaadant Andragende i ſaa Fald maa være ſaa meget deſto ſtørre, ſaa meget mere